

Vajda Attila

Tündér

Fütyös a szokásos ívben hajította a platóra a szívlapátot. Mindig úgy, és mindig oda. A szénkupac elé, a mérleg mögé.

Régebben még köpött is egyet a nyomaték kedvéért, de mióta Kölyök a sofőrje, kezdett lekopni róla ez a szokás.

Kölyök fél éve járt vele. Az első pillanatban megkedvelte, bár ezt sohasem mutatta. Mégiscsak széntróger volt, vagy mi. Nem tudni, Kölyök honnan jött ide, sosem mondta. Persze, sosem kérdezték. Ahogy azt sem tudta senki, hogy a Fütyös mióta dolgozik ezen a telepen, ezen a teherautón. Valaki egyszer úgy mondta, sokáig ő vezette az öreg járgányt, de elvették az engedélyét valami baleset miatt. Azóta a kocsi jobb oldalán ül, távol kormánytól, pedáltól, és menet közben mindenkinek kikiabál. Többször keveredtek miatta kellemetlen helyzetbe. Néha kínosba, néha bajosba. De Fütyös csak fejét hátravetve nevetett mindig. Most is behuppant az ülésbe, jobb karját kilógatta az ablakon, ránézett Kölyökre, aki fejét a kormányon pihentette, és arra gondolt, azért jó lenne, ha beszélne néha egy kicsit. Fütyös becsapta maga mögött az ajtót, és kiadta az utasítást. Na, előre, komám, nyolc címünk van ma!

Kölyök felemelte homlokát a kormányról. Mindig imádkozott indulás előtt. Ó, drága Teremtő, óvj bennünket ma is! Ne történjen baj! És tégy valamit ezzel a tőkfej Fütyössel, hogy ne legyen már ekkora tapló!

Ezzel elfordította a kulcsot, és az ősóreg tragacs püfögve-nyögve kigurult a telepről.

A reggeli dér már eltűnt a tükörről az október végi napsütésben. Belenézve Kölyök látta, hogy a telep porfüstbe burkolva eloszlik mögöttük.

Nyolc cím, nyolc öreglány!

– Úgy látszik, már csak a hetven felettiek tüzelnek ezen a környéken vaskályhában – mondta Fütyös. Szeretett az öreglányok-

nak szállítani. Mindig csörrent egy kis jatt, és legalább volt, aki nevetett a buta viccein. Jókedvű lett. Az aprópénz gondolatától máris érezte a csapolt sör ízét, még a nyála is kesernyésé lett a szájában. Füttyös ilyen volt. Ha kedvezően alakultak a körülménynek, végtelen jókedve lett, és világgá füttyörészte.

Kölyök pont ellenkezőleg. Mintha folyton marta volna belül valami. A szürke por a szívére is rátelepedett. Szólni is csak akkor szólt, ha biztos volt benne, hogy a szavai nem karcolnak senkit. Ennek ellenére jól kijöttek. Füttyös nem kérdezett, Kölyök nem beszélt. Csak zötyögtek, összezárva a szűk fülkében. Az egyik kifelé, a másik befelé figyelt.

Aznap még a szokásosnál is hamarabb végeztek. Mint méla bányaló zötyögött velük a teherautó hazafelé.

Nyolc cím, negyven mázsa szén.

– Látod, komám! Így kell melegséget vinni az emberek szívébe! – kiabálta túl a motor zaját Füttyös. – Azt mondom neked, ilyenek az igazi energiahordozók.

Majd ujjait összefonta a tarkója mögött, és füttyörészni kezdett. Visszafele úton mindig így tett.

A lányt ekkor látta meg. Igyekvően talpalt libbenő ruhájában a keskeny járdán. A cammogó járgány csak lassan érte utol. Füttyös huncut mosolyában már kész volt a mondat:

– Hová ilyen iramban, Tündérlány? Ne vigyük el? – bökte oda, és már nevetett is volna az égig, várva a zavart mosolyt és a szégyenlős tekintetet. De a kátyúba döccenő keréktől elakadt a pillanat lendülete, és szénporos mellkasa előrebillent, ahogy a fiú váratlanul lefékezte a kocsit. A lány is megtorpant, Füttyös felé fordította a fejét, de a szeme valahová a távolba révedt. Négyrét hajtogatta fehér palcáját, és megszólalt.

– Tényleg el tudnának vinni egy darabon? Lekéstem a buszt.

Füttyös úgy megdöbbsent, hogy észre sem vette, de már a földön állt, és ütközésig nyitotta a nyikorgó ajtót a lány előtt. Kölyök átszólt a túloldalaról. – Gyere, szállj fel!

A nyikorgás hallatán a lány könnyen megtalálta az ajtót, az ajtón a kapaszkodót. Finoman zötytyent a fiú mellé a kopott

ülésre. Füttyös is bemászott, és zavartan kifelé bámult az ablakon. A szeme sarkából a lányt kutatta. Kicsit fájt valami belül, de végtelenül jólesett. Kölyök hosszan, mélyeket lélegzett. Tüdejét színing kitöltötte a tiszta ruhából áradó, üde illat. Majd szétfeszítette a mellkasát. Mintha a szürke por is oszlani kezdett volna. Tenyere vasként szorult a kormányra, ölelte, szorongatta, tartotta.

A teherautó vitte őket. Már nem számolták az időt, mikor érkeznek meg, vagy megérkeznek-e valaha, valahová. A fülke zaja beleveszett a tájba.

A lány egy darabig mozdulatlanul ült, majd mélyeket lélegezve fészkelődni kezdett. Vékony száját még feszesebbre húzta, és a csomaggá hajtogatott pálcáját egyik kezéből a másikba tette. Kölyök csak odapislogott oldalvást, nem mert kérdezni. Füttyös nem akart.

A hallgatás körbefolyta, ellepte őket. Egy ritmusra zötykölődtek a hepehupás úton. Kölyök egyre csak előremeredt, Füttyös a jobb oldalon kifelé bámult elgémberedett nyakkal.

A lány ekkor kissé rekedten megszólalt.

– Kérhetek tőletek valamit?

A két férfi, mintha most látnák először egymást, összenézett. A visszahulló valóság egyáltalán nem volt kellemetlen. Szinte egyszerre szóltak.

– Hát persze.

– Tudátok egy kicsit gyorsabban menni?

Mint amikor ledobják a hátukról a szeneszsákot, fellélegezve bölintottak, Kölyök szélesen elmosolyodott, Füttyös kilógó kezével rácsapott a kocs oldalára, és az öreg járgány hörögve, dohogva, harmincra negyvenre gyorsult.

Füttyös kényelmesen előrenyújtotta a lábát, és egy sosem halott melódiába kezdett. Kölyökben ringató ócéánná szelődült a rázkódás, ismeretlen tájakra sodorta, és magában ő is dúdolni kezdte Füttyös dallamát.

Hagyták, hogy arcukba csapjon a lehúzott ablakon beáramló szél, döcögtek az úton, és talán örökre így maradnak, ha a lány

a kettős nagy kanyar után, a zajos fűrésztelepet maguk mögött hagyva nem emeli fel a fejét, és szólal meg újra:

– Köszönöm. Itt nekem jó is.

Kölyök finoman fékezett, szinte észrevétlenül álltak meg. A motort is leállította. A fűtyszó elhallgatott.

Fütyös lepattant. Kezét nyújtva segített. A lány feléje fordította az arcát.

– Köszönöm – mondta csöndesen.

Közben Kölyök is kiszállt. Két oldalról ügyeltek a lányra, ahogy elindult. Álltak egy darabig, aztán visszakászálódtak. Kölyök nem indított rögtön. Fütyös előkotorta a cigarettáját, de csak tartotta a markában.

A lány, Kölyök tekintetével a tarkóján, befordult a sarkon. Fehér palcájával maga előtt kopogtatva lépdelt. Valahová időben oda kell érnie.

Vaszary János (1867–1939) grafikája